Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 7 Tdo 36/2015, ECLI:CZ:NS:2015:7.TDO.36.2015.1

Číslo: 52/2015

Právní věta:

Ke spáchání přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku je nezbytné, aby jeho pachatel pomáhal pouze jinému pachateli základního trestného činu k tomu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu. Pomáhá-li nejen spolupachatelům téhož trestného činu, ale zároveň i sám sobě, podstatným pro vyvození trestní odpovědnosti za nadržování je, zda povaha společného jednání jako znaku základního trestného činu je taková, že jednání tohoto pachatele lze oddělit od jednání ostatních spolupachatelů společně spáchaného základního trestného činu. Není-li tomu tak, nemůže se nadržovacím jednáním, které má umožnit, aby současně se spolupachateli unikl trestnímu stíhání také tento pachatel, dopustit přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, a to ani ohledně ostatních spolupachatelů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.02.2015

Spisová značka: 7 Tdo 36/2015

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nadržování

Předpisy: o zvláštních řízeních soudních
§ 2 písm. e) předpisu č. 292/2013Sb.
§ 28 předpisu č. 125/2008Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného Z. B. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 5. 2013, sp. zn. 4 To 144/2013, a rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. 30 T 140/2010, ohledně obviněného Z. B. Zrušil také další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu Brno-venkov přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. 30 T 140/2010, byl obviněný Z. B. uznán vinným zločinem podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku. Za tyto trestné činy mu byl uložen podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen také trest propadnutí věci, a to finanční částky 4 000 000 Kč, uložené na účtu advokátní úschovy Mgr. P. N. a na účtu společnosti O. I. C. L. V dalším bylo rozhodnuto o vině a trestu spoluobviněných Mgr. P. N. a J. K.

Uvedených trestných činů se obvinění dopustili tím, že (stručně uvedeno) v době minimálně od 1. 8. 2009 do 5. 11. 2009 na různých místech České republiky, především ve Věznici K., po předchozí společné dohodě, s cílem přesvědčit A. K., tehdy ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici K., jednoho ze stěžejních svědků ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod. sp. zn. 31 T 4/2008 pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 trestního zákona č. 140/1961 Sb., který byl spáchán v souvislosti s obchodováním s nezdaněným alkoholem a kterým byla způsobena škoda převyšující 100 000 000 Kč,

aby za slíbenou finanční odměnu, nejprve jako obviněný v trestní věci vedené u Krajského státního zastupitelství v Ostravě pod sp. zn. 4ZKV 16/2009, a následně jako svědek v uvedené trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 31 T 4/2008, uvedl nepravdivé okolnosti týkající se jednání obžalovaných Z. B., J. R. a R. N. a jejich zapojení do obchodů s alkoholem, přiznal se k tomu, že stíhanou trestnou činnost spáchal on společně se svědkem J. P., a aby v rozporu se skutečností uvedl, že peněžní prostředky, které přebíral od Z. B., J. R. a R. N., nebyly určeny k obchodování s alkoholem, ale na jeho obchody se železem, a aby podepsal antedatované listiny, které budou tento účel poskytnutí finančních prostředků dokládat,

a se společným záměrem ovlivnit trestní řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě tak, aby soud rozhodl o zproštění obžaloby obžalovaných Z. B., J. R. a R. N., Mgr. P. N. jednajícího v jejich prospěch a J. K. a Z. B. jednajících ve prospěch J. R. a R. N.,

Z. B. opakovaně kontaktoval J. K. a dával mu instrukce, jakým způsobem jednat s A. K., připravil podrobný písemný návod, jak by měl A. K. nepravdivě vypovídat, opatřil směnky a dohody o směnečných závazcích, které měly dokládat, že si A. K. půjčil v roce 2000 od Z. B., J. R. a Z. N. finanční prostředky na nákup železa, přičemž prostřednictvím J. K. a Mgr. P. N. předával A. K. tyto listinné materiály a další vzkazy směřující k nepravdivé výpovědi i k podpisu směnek a dohod o směnečných závazcích, dále zajistil společně s J. K. finanční prostředky ve výši 4 000 000 Kč, které opět prostřednictvím J. K. a Mgr. P. N. nabídl A. K. jako odměnu za nepravdivou výpověď, přičemž následně dal J. K. a Mgr. P. N. pokyn, aby tyto peníze byly složeny na bankovní účet Mgr. P. N. a následně část z nich ve výši 1 000 000 Kč byla poukázána na bankovní účet, k němuž měl A. K. dispoziční práva,

J. K. dne 1. 8. 2009 na základě dohody se Z. B. navštívil A. K. ve Věznici K. a přesvědčoval ho, aby změnil svou původní výpověď tak, aby prospěla obžalovaným Z. B., J. R. a R. N., a dále mu sdělil, že podrobně s ním celou věc bude řešit Mgr. P. N., kterému následně udělil plnou moc k zastupování A. K., a dále mu sám i prostřednictvím Mgr. P. N. předával vzkazy a listinné materiály od Z. B., směřující k nepravdivé svědecké výpovědi a k podpisu antedatovaných směnek a dohod o směnečných závazcích, a následně zajistil se Z. B. hotovost ve výši 4 000 000 Kč, kterou na základě pokynu Z. B. složil dne 22. 10. 2009 společně s Mgr. P. N. na bankovní účet vedený u Č., a. s., jehož majitelem je Mgr. P. N., s vědomím, že tato částka je odměnou pro A. K. za jeho nepravdivou výpověď, a poté po dohodě se Z. B. dal dne 30. 10. 2009 Mgr. P. N. pokyn k převodu částky ve výši 1 000 000 Kč jako první splátky slíbené

odměny na bankovní účet, k němuž měl A. K. dispoziční práva,

a Mgr. P. N. po dohodě s J. K., pod záminkou právního zastoupení, opakovaně od srpna 2009 do 5. 11. 2009 navštěvoval A. K. ve Věznici K., přebíral od J. K. vzkazy a listinné doklady od Z. B., včetně konkrétního návodu ke svědecké výpovědi, které předával A. K., snažil se mu vysvětlit obsah listin a jejich význam, a to pod příslibem odměny ve výši 4 000 000 Kč, podrobně s ním způsob změny výpovědi projednával a opakovaně mu předkládal k podpisu antedatované směnky a dohody o směnečných závazcích, přičemž následně společně s J. K. vložil na svůj bankovní účet částku 4 000 000 Kč s vědomím, že bude sloužit jako odměna pro A. K. za nepravdivou výpověď, a na základě pokynu J. K. dne 30. 10. 2009 ze svého účtu převedl částku ve výši 1 000 000 Kč jako první splátku slíbené odměny na bankovní účet vedený u Č., a. s., pro společnost O. I. C. L., k němuž měl A. K. dispoziční práva.

Proti citovanému rozsudku nalézacího soudu podali odvolání všichni obvinění, jakož i státní zástupce v jejich neprospěch proti výrokům o uložených trestech. Z podnětu všech odvolání Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 5. 2013, sp. zn. 4 To 144/2013, podle § 258 odst. 1 písm. d) e) tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. pak nově sám rozhodl ve věci tak, že na stejném skutkovém základě uznal obviněné vinnými pouze přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 13/81 dospěl k závěru, že splnění svědecké povinnosti je věcí obecného zájmu, nikoliv však obstaráváním věci obecného zájmu, jak vyžaduje ustanovení o trestném činu podplacení podle § 332 tr. zákoníku, v důsledku čehož byli soudem prvního stupně nesprávně uznáni vinnými i tímto trestným činem. Nově pak obviněnému Z. B. uložil podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon jej zařadil podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, a rozhodl o trestu také ohledně spoluobviněných J. K. a Mgr. P. N.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal obviněný Z. B. dovolání. Odkázal v něm na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V dovolání poukázal na okolnosti celého případu, který má úzkou souvislost s trestní věcí vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 31 T 4/2008. V uvedené věci byl odsouzen rozsudkem ze dne 7. 10. 2011 pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, který doposud nenabyl právní moci, a kde je A. K. v podstatě jediným svědkem, který vypovídal o trestné činnosti. Konkrétně pak namítl, že jednání uvedené v tzv. skutkové větě nevykazuje zákonné znaky skutkové podstaty přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, protože podle rozsudku jeho cílem mělo být společně se spoluobviněnými přesvědčit A. K., aby za finanční odměnu jako svědek uvedl nepravdivé skutečnosti týkající se odsouzených J. R. a R. N., aby unikli trestnímu stíhání. On ale daným jednáním „nadržoval“ sám sobě, resp. pomáhal sobě samému uniknout trestnímu postihu v jeho trestní věci, a takové jednání jako trestný čin nadržování nelze právně kvalifikovat. Z dikce ustanovení § 366 tr. zákoníku totiž vyplývá, že pachatel trestného činu nadržování pomáhá uniknout trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu pouze jinému pachateli jiného trestného činu, nikoliv sám sobě. Objektivní stránka tohoto trestného činu tak spočívá výhradně v tom, že pachatel trestného činu nadržování pomáhá pachateli jiného trestného činu a z hlediska subjektivní stránky musí jednat v úmyslu umožnit pachateli základního trestného činu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu. Za rozpor skutkové věty považuje, pokud se v ní uvádí, že jeho záměrem bylo, aby v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě došlo ke zproštění obžaloby, ale dále se již uvádí, že on jednal pouze ve prospěch J. R. a R. N. On totiž jednal především ve svůj prospěch, i když jeho jednání by mělo následné konsekvence i na trestní odpovědnost těchto spoluobviněných, tedy jeho primárním záměrem bylo, aby byl sám zproštěn obžaloby ve své trestní věci, a zproštění uvedených spoluobviněných bylo jen jakýmsi „vedlejším produktem“ jeho jednání. K tomu poukázal na

rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 1. 1999, sp. zn. 7 To 100/98, a dále také na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 17. 2. 1927, sp. zn. Zm I 498/26 (publikováno ve Sbírce Vážný pod č. 2663/1927).

V závěru dovolání obviněný Z. B. zopakoval, že jednal tak, aby sám unikl zákonnému postihu, a jeho jednání, i když by mělo v konečném důsledku vliv i na trestní odpovědnost spoluobviněných, je od tohoto důsledku neoddělitelné. Nejednal tedy ve prospěch jiného, ale ve svůj vlastní, v rámci vlastní ochrany před trestním stíháním a následným odsouzením, a to bez ohledu na to, že jeho jednání bylo prospěšné i pro obviněné J. R. a R. N. Jako přečin nadržování by jeho jednání bylo možné právně kvalifikovat pouze tehdy, kdyby jednal výhradně ve prospěch jiného. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a Okresnímu soudu Brno-venkov přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného uvedl, že prakticky stejné tvrzení o nesprávnosti právního posouzení skutku obviněný Z. B. uplatnil již v odvolání, ale odvolací soud uvedl, že byl prokázán jeho motiv ovlivnit trestní stíhání nejen ve vztahu k jeho osobě, ale také ve vztahu ke spoluobviněným. Státní zástupce s tímto závěrem odvolacího soudu vyslovil souhlas, protože obviněný Z. B. mohl své jednání nepochybně zaměřit tak, aby svědek A. K. požadovanou nepravdivou výpovědí prospěl pouze nebo především jemu, a pozitivní dopady takového svědectví na situaci spoluobviněných by byly skutečně jenom nezamýšlené a nechtěné. Obviněný Z. B. ale jednal s cílem dosáhnout prospěchu v tzv. ostravské kauze nejenom pro sebe, ale stejnou měrou byl jeho zájem upřen k prospěchu spoluobviněných J. R. a R. N. Ve vztahu k nim se proto dopouštěl jednání, které naplnilo znaky přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku. Že současně jednal ve svůj vlastní prospěch, nemůže mít za následek jeho beztrestnost za ten rozsah nadržování, jež dopadal na spoluobviněné. V dovolání uváděná rozhodnutí soudů v jiných trestních věcech, podle státního zástupce na tuto věc nedopadají, protože se jednalo o jinou situaci. Navrhl proto, aby bylo dovolání obviněného odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Namítá-li obviněný, že tento důvod dovolání je dán nesprávným právním posouzením skutku jako přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, jedná se o námitku odpovídající tomuto dovolacímu důvodu a zakládající přezkumnou povinnost Nejvyššího soudu. Proto Nejvyšší soud, když neshledal důvody pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně podle § 265i odst. 3 tr. ř. a zjistil, že dovolání je důvodné.

Nejvyšší soud předně shledal, že provedeným dokazováním vyšlo najevo, že iniciátorem jednání obviněných byl spoluobviněný Z. B. a u všech obviněných byl prokázán úmysl přesvědčit A. K. ke křivé výpovědi s cílem pomoci osobám specifikovaným ve výroku rozsudku nalézacího soudu uniknout trestnímu stíhání. Tato skutečnost je podstatná i v tomto případě dovolání obviněného Z. B., který, oproti spoluobviněným J. K. a Mgr. P. N. byl jako spolupachatel přímo zapojen do trestné činnosti projednávané Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 31 T 4/2008.

Obviněný v dovolání důvodně poukázal na dosavadní judikaturu, včetně bývalého Nejvyššího soudu ČSR, a to konkrétně na rozhodnutí ze dne 17. 2. 1927, sp. zn. Zm I 498/26. Již v tomto rozhodnutí byl vysloven právní názor, který je i v současné době plně aplikovatelný na tuto trestní věc. V uvedeném rozhodnutí bývalý Nejvyšší soud ČSR uvedl, že (doslovná dobová citace) „může se ovšem i osoba na hlavním činu zúčastněná dopustiti nadržování ve prospěch jiného účastníka tohoto činu. V důsledku toho může se tento jiný účastník státi na nadržování, stavším se v jeho prospěch, spoluvinným ve smyslu § 5 tr. zák. Rozhodným je však vždy, by ukrývačův úmysl směřoval pouze k tomu, by před vrchnostenským stíháním chráněn byl účastník druhý. Jakmile ukrývačovo jednání – třebaže mimo to sloužilo i k ochraně druhého účastníka – směřuje k vlastní ochraně před vrchnostenským stíháním,

může jednání to přicházeti v úvahu pouze jako obranný prostředek obviněného nebo z trestného činu podezřelého, nikoli však jako nadržování. Je na snadě, že případ, kdy ukrývač sám je podezřelým z hlavního činu, různí se přece jen podstatně od případu, kde ukrývač jest osoba na hlavním činu vůbec nezúčastněná. Jak vylíčeno již pod I., byla činnost všech osob na hlavním činu (podvodu) zúčastněných v takové vzájemné spojitosti, že nelze vůbec rozlišovati, co by mohl jeden podezřelý vypovídati proti ostatním, aniž by přiváděl sama sebe do nebezpečenství odsouzení. Za takového stavu věci není tu však pro žádného ze spolupachatelů předpokladů, by zamlčením nebo zapíráním vědomosti o trestném činu společně spáchaném, při soudním výslechu mohl se státi trestně zodpovědným podle § 214 tr. zák.“.

Také z hlediska přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku je podle Nejvyššího soudu třeba trvat na tom, aby pachatel tohoto přečinu svým jednáním pomáhal pouze jinému pachateli trestného činu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu. Pomáhá-li nejen spolupachatelům téhož trestného činu, ale zároveň i sám sobě, podstatným pro vyvození trestní odpovědnosti za nadržování je, zda povaha společného jednání jako znaku základního trestného činu je taková, že jednání tohoto pachatele lze oddělit od jednání ostatních spolupachatelů společně spáchaného základního trestného činu. Není-li tomu tak, nemůže se nadržovacím jednáním, které má umožnit, aby současně se spolupachateli unikl trestnímu stíhání také tento pachatel, dopustit přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, a to ani ohledně ostatních spolupachatelů. Právě o takovou situaci se jednalo v tomto případě.

Z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2011, sp. zn. 31 T 4/2008, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 10. 2013, sp. zn. 6 To 37/2012, totiž vyplývá, že obvinění Z. B., R. N., J. R. a D. D. byli v bodě II. výroku o vině uznáni vinnými zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, kterého se dopustili tím, že:

> „v O. a jinde, v období od měsíce listopadu 2001 do měsíce prosince 2002, za vzájemné součinnosti, po realizaci na sebe časově navazujících kroků, a se srozuměním se všemi rozhodnými fakty, organizovali obchody a obchodovali s nezdaněnými lihovinami, když zajišťovali dodávky lihovin od výrobců lihovin společností A. D., s. r. o., a S. ČR, s. r. o., do řetězce obchodně a personálně provázaných obchodních společností J. P. – N., s. r. o., B., s. r. o., C. – F. D., s. r. o., P. H., s. r. o., R. – T., V. E., s. r. o., a podnikající fyzické osoby D. D., prostřednictvím kterého předmětné lihoviny dále dodávali do obchodních řetězců T. S. ČR, a.s., K. Č. r., v. o. s., A. C. r., a. s., H., spol. s r. o., P. – D. spol. s r. o., S. Č. o. s., s. r. o., a v rámci těchto obchodů, se společným záměrem zkrátit daňové povinnosti, uvedli na trh lihoviny v celkovém objemu 155 458,96 litrů absolutního alkoholu (dále jen laa), označené jako výrobky obchodní firmy S. ČR, s. r. o., přičemž pouze 127,64 již zdaněných laa skutečně nakoupili od uvedené obchodní společnosti a zbylých 155 331,32 laa bylo nezdaněných lihovin nezjištěného původu a dále do obchodních řetězců dodali lihoviny v celkovém objemu 222 671 laa, označené jako výrobky likérky A. D., s. r. o., z toho nezdaněných lihovin nezjištěného původu činilo 207 230,375 laa, neboť pouze 15 440,625 zdaněných laa skutečně nakoupili od uvedené obchodní společnosti, tedy uvedli na trh celkem 362 561,695 laa nezjištěného původu a nezdaněných spotřební daní z lihu, což jim taktéž umožnilo prostřednictvím vstupní obchodní společnosti tohoto řetězce, jímž byla společnost J. P. – N., uplatnit u příslušného Finančního úřadu ve Z. v rámci daňových přiznání k dani z přidané hodnoty na vstupu odpočet této daně přesto, že k uskutečnění zdanitelných plnění nedošlo, neboť řetězec uvedených subjektů byl vytvořen a použit v úmyslu ztížit orgánům finanční správy zjištění skutečného původu lihovin a také takto měla být zastřena skutečnost, že peněžní prostředky získané tímto jednáním byly po výběrech v hotovosti z bankovního účtu společnosti J. P. – N., s. r. o., navráceny mimo jiné zpět obžalovaným Z. B., J. R. a R. N., kteří obchod s lihovinami zorganizovali a řídili a na počátku

také částečně financovali, když na této činnosti se podílel obžalovaný D. D. zejména tím, že zajišťoval distribuci předmětných lihovin do prodejních řetězců, zároveň pro obžalované Z. B., J. R. a R. N. zajišťoval převzetí touto distribucí získaných peněžních prostředků a dále zajišťoval odvoz zboží od původních dodavatelů lihovin do skladů společností využitých v popsaném řetězci a následně zajišťoval odvoz zboží z těchto skladů do prodejních obchodních řetězců, a tímto jednáním obžalovaných došlo ke zkrácení daňové povinnosti na spotřební dani ve výši 84 839 436 Kč a zkrácení daně z přidané hodnoty ve výši 19 882 040 Kč, čímž způsobili českému státu celkovou škodu ve výši 104 721 476 Kč“.

Z těchto skutkových zjištění je zřejmé, že jednání obviněných Z. B., R. N. a J. R. bylo natolik provázané, že pomocné jednání Z. B. ve smyslu ustanovení § 366 tr. zákoníku mělo vést k tomu, aby se všichni tři vyhnuli trestnímu stíhání, resp. jak uvedl odvolací soud ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku, aby soud rozhodl o zproštění obžaloby ohledně všech jmenovaných. Jednání obviněného Z. B. tak nenaplňuje znak subjektu (pachatele) skutkové podstaty přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, protože tento obviněný jednal v úmyslu pomoci sám sobě.

Protože námitky obviněného Z. B. uplatněné pod dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byly shledány důvodnými, rozhodl Nejvyšší soud tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení.